

Sloua de aur

Iunie

Condeiuul fermecat

Cântec de vară

Dimineața își spălase fața cu o ploaie scurtă de vară. Soarele se arăta roșu la orizont, înțepând pânza subțire a ceții.

Un punct mic și negru țopăi pe verdele unei frunze. Se uită uimit în jur, scuturându-și piciorușele. Văzu soarele, pasărele, florile, albinele și se uită apoi la el ogândit într-o picătură de apă. O albină bâzâi în floarea de lângă el, se prăfui toată de polen umplându-și săculeții. Greierele o studie în tăcere și cugetă: „cred că face ceva cu polenul, că nu l-a mâncat, înseamnă că are un rost. Dar eu ce am de făcut? Care o fi rostul meu?”

Mica ființă porni printre ierburile câmpiei frământat de marile întrebări. Un fluture maiestuos plană deasupra lui pentru o clipă, umbrind soarele.

- Hei! Strigă greierașul. Ce ai de făcut? Ai treabă? Care este rostul tău?
- Eu sunt frumos... îi răspunse fluturele.

Greierașul era și mai nedumerit. I se făcu foame și sete; ronțai un fir de iarbă și sorbi o picătură de apă de la baza unei frunze. Câmpia părea imensă, cerul era departe, soarele ardea și umblatul fără țintă era extenuant. Nimeni nu dorea să vorbească cu el, nici să-i răspundă la întrebări. Toți păreau că știu de unde vin și unde se duc.

Treptat lumina scăzu, greierele traversase câmpia și se apropia de marginea pădurii. Pe un ciot, o pasăre maronie se așeză cu un fâlfâit imperceptibil, apoi scoase un buhuhu! profund.

Greierele tresări și își încrucișă piciorușele care zbârnâiră cu un sunet plăcut. Pasărea își aținti ochii spre locul de unde se auzi sunetul, apoi oftă: „E vara, au început să cânte greierii!”

- Eu am cântat?! Și i-a plăcut?! Deci cânt și încânt! Deci sunt un simbol al verii!

Și își frecă piciorușele în continuare, de data asta de bucurie, țârâind cu veselie. Își aflase rostul: cântecul lui încânta pe alții și înfrumuseța serile de vară.

Huțușoru Gabriela, cl. a VII-a

Vulpea, Corbul și Ecoul

Într-o pădure deasă, o vulpe isteță, avea un tată;
Corbul cel Negru, ale cărui vorbe arau mereu aspre
Ca vântul rece de toamnă.
Niciodată nu-și măsură cuvintele, iar fiecare replică,
lasă urme adânci în inima vulpii.
Oricât de tare ar fi durut, corbul, nu-și cerea niciodată scuze.
Într-o zi obosită de povara cuvintelor nespuse,
Vulpea a rugat o bufniță înțeleaptă să-i scrie o scrisoare.
În acea scrisoare, bufnița i-a spus exact ce avea nevoie
Să audă; că durerea ei era reală, că fusese rănită pe nedrept
Și că merita scuze. Când vulpea a citit acele rânduri,
a simțit o alinare ciudată,
Ca și cum ecoul durerii sale, fusese în sfârșit ascultat.
Corbul nu s-a schimbat, dar vulpea și-a găsit liniștea.

Morala: Uneori, trebuie să ne protejăm în orice fel putem, chiar dacă alinarea vine din alt glas.

*Marcoci Delia
cl. a VII-a A*

Crochiu de primăvară

Într-o zi senină de primăvară, o albină zglobie, numită „Albină-țâfnoasă”, zbura printre florile roz și albe. Aduna cu grijă nectar și polen, iar aripile îi străluceau în razele soarelui.

După ce-și îndeplini misiunea, se întoarse obosită la stup și, în zumzetul colegelor, își povesti aventurile dintre petale. Peste noapte, visează deja la noi dimineți pline de flori și parfum.

În palma mea zace o rămă mică, subțire ca un fir de păr, cu trupul lucios ce pare turnat din apă roșiatică. Se curbează ușor, explorând crăpăturile pielii mele, fiecare segment ridicându-se pentru a prinde aderență. Aerul umed de afară îi mângâie pielea subțire, iar eu simt fiecare mișcare, ca un puls discret al pământului. După câteva clipe, o las să alunece pe degetul meu și apoi o așez pe o frunză căzută, unde se strecoară încet spre întunericul solului, lăsând în urmă un gând de recunoștință pentru munca ei tăcută în grădină.

Pe acoperișul casei mele, o vrăbiuță mică se așezase liniștită, privind cu ochii ei strălucitori lumea de jos. Era dimineată și razele soarelui o mângâiau ușor. Vrăbiuța își mișca din când în când aripile, ca pentru a-și încălzi penele, apoi se lăsa în tăcere, bucurându-se de liniștea dimineții.

Cu un zbor rapid și ușor, se ridica spre cer câțiva pași, dar apoi se întorcea repede în locul ei preferat, pe marginea acoperișului. Părea că lumea întreagă era acolo, la picioarele ei. Iar tu, privind-o din fereastră, te simțeai ca și cum ai fi împărțit acea liniște cu ea.

Cașta Alice Ana-Maria
cl. a VI-a

Reporterul de serviciu

Reportaj – Marcoci Delia cl. a VII-a A

„Arhitectura Minții Adolescentului: O Teorie a Formării Umane la Vârsta de 14 Ani”

Capitolul I – Vârsta ca ruptură: 14 ani, pragul dintre ființă și devenire

A fi în clasa a VIII-a înseamnă a fi suspendat între două lumi. Nu mai ești copil, dar nu ești nici adult. Ești, cum ar spune Freud, în zona liminală a psihicului: dorințele nu mai pot fi ignorate, dar nici stăpânite cu totul.

Este vârsta la care Eul începe să se separe de idealurile impuse din exterior (părinți, profesori, autorități) și încearcă să construiască o instanță morală proprie. Supraeul, această formă de conștiință încă în formare, începe să judece nu doar ce este permis, ci și ce este just.

Copilul de 14 ani nu mai învață pentru ceilalți. El începe – dacă este bine ghidat – să caute sensul dincolo de nota, dincolo de temă, dincolo de obligație. Apare întrebarea „De ce trebuie să învăț asta?”, o întrebare care, în loc să fie respinsă, trebuie cultivată. Pentru că în ea stă începutul autonomiei intelectuale

Capitolul II – Limbajul: Cimentul nevăzut al realității

Limbajul este mai mult decât o unealtă de comunicare – este mecanismul prin care lumea este ordonată în mintea noastră. Copilul de clasa a VIII-a trebuie să învețe nu doar cuvintele, ci să simtă greutatea lor, nuanța lor, forța lor de a crea sau distruge.

A scrie o compunere, a interpreta un text, a vorbi coerent în fața clasei – nu sunt simple exerciții. Sunt acte de auto-construire, prin care individul învață să se „povestească” pe sine. În absența acestei capacități, mintea devine o cameră în întuneric.

Aici, limbajul nu e „materie” școlară. Este organul sufletului rațional, cum ar fi spus Aristotel.

Capitolul III – Matematica: Anatomia gândirii pure

Matematica nu este despre numere. Este despre relații, ordine, cauzalitate, echilibru. La 14 ani, copilul este expus pentru prima dată la abstracțiune sistematică: ecuațiile nu mai sunt despre mere și pere, ci despre necunoscutul în sine.

A rezolva o problemă matematică este, în esență, a intra într-un labirint și a ieși din el cu demnitate. Matematica dezvoltă capacitatea de a suporta tensiunea incertitudinii, până când mintea găsește forma precisă.

Este o pregătire pentru viață: în viață nu găsești mereu răspunsul imediat. Dar ți-l poți construi, dacă înveți să gândești logic, pas cu pas, cu răbdare și claritate.

Capitolul IV – Știința: Îndoiala ca formă de cunoaștere

Științele naturii ar trebui să-l învețe pe copil nu adevăruri, ci metode de a verifica adevărul. Fizica pe copil, chimia, biologia sunt doar expresii ale unei singure nevoi fundamentale: să înțelegem de ce lumea este cum este.

Fizica este despre ordine invizibilă. Chimia – despre transformare. Biologia – despre viață ca echilibru instabil. Toate aceste domenii nu ar trebui predate ca dogme, ci ca povești despre cum omul a avut curajul să întrebe, chiar când nu știa dacă există răspunsuri.

La 14 ani, copilul nu are nevoie de definiții, ci de curiozitate susținută de metodă.

Capitolul V – Istoria și civismul: Construcția Istoria și conștiinței colective

Istoria nu este un șir de ani. Este teatrul durerii și al speranței colective. La 14 ani, copilul trebuie să înțeleagă că el nu este doar „el”, ci moștenitorul unei povești mai mari decât propria viață.

A învăța despre Holocaust, despre comunism, despre drepturile omului – nu este o simplă lecție. Este un act de transmitere a suferinței și a greșelii, pentru a nu le repeta.

Educația civică, la rândul ei, trebuie să fie mai mult decât „ce face primăria”. Trebuie să fie despre cum se construiește libertatea, cum se apără, cum se simte, cum se trăiește.

Capitolul VI – Emoția, Etica și Eul

Freud ar spune că adolescența este o revoltă a Id-ului: dorințele devin mai intense, controlul devine mai slab. Dar aici intervine rolul educației etice și emoționale: nu să reprime dorința, ci să o integreze într-un sistem de valori.

Copilul de clasa a VIII-a trebuie să învețe nu doar să recunoască binele, ci să aleagă binele chiar și atunci când nu este convenabil.

Empatia, compasiunea, asumarea consecințelor – acestea nu se învață din definiții, ci din reflecție, dialog, introspecție. Educația morală este sculptura caracterului.

Capitolul VII – Creativitatea: Eliberarea inconștientului

A desena, a scrie, a compune – sunt forme de descătușare a psihicului. Jung ar spune că prin artă, copilul își externalizează simbolic conflictele interne.

Un copil care creează este un copil care se vindecă, se caută, se transformă.

Creativitatea nu e un moft. Este o necesitate psihică. Într-o lume standardizată, educația care ucide creativitatea devine o fabrică de tăceri.

Capitolul VIII – Concluzie: A educa înseamnă a risca să formezi un om liber

A vrea ca un copil de clasa a VIII-a să știe „tot” este o iluzie. Dar a-i cultiva instrumentele cu care va înțelege lumea, a-i da limbajul, rigoarea, conștiința, libertatea interioară – acestea sunt adevăratele mize.

Un copil educat cu adevărat nu este cel care știe toate lecțiile. Ci cel care, atunci când se va confrunta cu viața, nu va căuta să fugă, ci va începe să întrebe, să caute, să creeze, să aleagă.

Educația nu este o tehnică. Este o formă de iubire lucidă.

Proiecte și activități

Programul Săptămâna Verde – 5-9 mai 2025

**Invitat la activitatea STOP risipei alimentare reprezentant
DAJ**

Ziua Eroilor

Sărbătoarea Înălțării Domnului este și ziua dedicată pomenirii eroilor neamului, proclamată drept sărbătoare națională a poporului român.

Ziua de astăzi are o dublă semnificație și aceasta nu întâmplător, pentru că istoria și credința au fost întotdeauna repere și surse de putere și de inspirație pentru realizarea idealurilor noastre naționale.

Punte peste veacuri, Ziua Eroilor este un emoționant prilej de a cinsti cu recunoștință memoria înaintașilor noștri. Eroii nu sunt doar militari căzuți pe câmpul de luptă, ci și medici, asistenți medicali, oameni simpli, bătrâni și copii care s-au sacrificat pentru a salva alte vieți sau pentru a oferi siguranță semenilor lor.

Devotamentul, curajul, spiritul de sacrificiu trebuie să ne inspire în tot ce facem și să ne ghideze pașii spre îndeplinirea unor obiective naționale, care depășește cu mult limitele preocupărilor individuale.

Glorie eternă eroilor noștri! Dumnezeu să îi odihnească în pace pe toți martirii neamului!

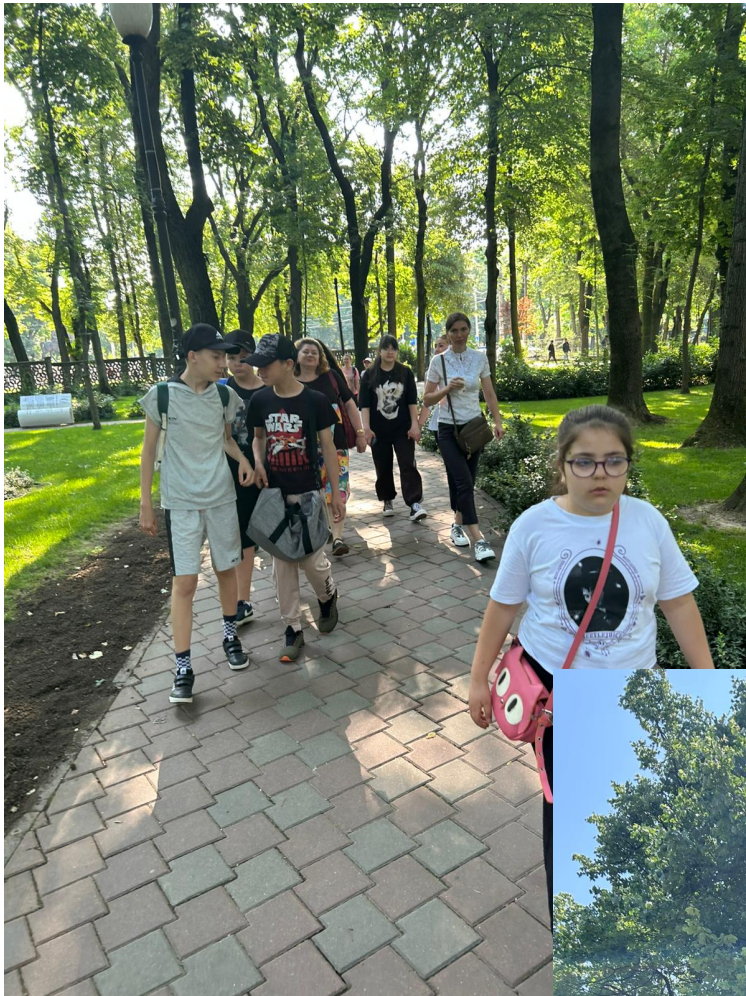

Activitate extracurriculară – La pas prin Iași Grădina Botanică

Parcul Expoziției

Teiul lui Eminescu

Bojdeuca lui Ion Creangă

E bine de știut

Suflet curat

Drumuri spre suflet si minte

Școala si Biserica sunt două instituții importante în viața noastră. Școala este ceea ce ne educă mintea, Biserica cea ce ne călăuzește sufletul. La școală învățăm despre știință, literatură, istorie, geografie, matematică, dar și cum să ne comportăm cu oamenii din jurul nostru și să fim respectuoși. Profesorii sunt cei care ne îndrumă să fim responsabili, să gândim corect și să descoperim pasiuni noi.

Biserica este cea care ne învață despre iertarea lui Dumnezeu, despre fapte bune și rugăciune. Prin spovedanie, sfaturi duhovnicești și prin slujire, Biserica ne ajută să devenim mai iubitori și iertători. Școala împreună cu Biserica au o legătură între ele deoarece, la Școală avem ora de religie unde învățăm despre poruncile lui Dumnezeu, despre sfinți și sărbători. Pentru un elev este important să învețe la Școală și să urmeze și Biserica pentru a crește frumos și armonios atât în suflet cât și în minte. Nu îmi pot imagina un început de an școlar fără binecuvântarea părintelui paroh.

În satul nostru, de pe malul Prutului, toți suntem creștini ortodocsi și Biserica și Școala se învecinează fiind despărțite de un drum.

Consider că noi, elevii de aici, suntem privilegiați că avem profesori care păstrează și încurajează leagătura cu Biserica, considerând-o ca o parte firească și necesară în viața noastră.

În concluzie, atât Biserica cât și Școala sunt doi stâlpi ai devenirii noastre, urmându-le cu seriozitate și credință vom putea ajunge oameni buni cu un suflet curat și luminos.

Colța Giulia Elena
cl. a VIII-a

Credința

Credința îmi face viața o sărbătoare
Ziua ca o floare
Mă rog pentru tine, mă rog pentru mine,
La toți să ne fie bine!

Rugăciunea e Sfântă
Binecuvântată
Crede în bunul Dumnezeu
Ca să reușești mereu.

În sfânta biserică
Să nu-ți fie frică
Bunul Dumnezeu te păzește,
Cu iubirea lui te încălzește.

Colța Denisa Ioana

cl. a VI-a

Ridendo

Material pregătit de David Baraboi, cl.a VI-a Tabara

- Soția mea conduce ca fulgerul.
- Adică foarte repede?
- Nu, lovește copacii.

Un șnur se uită în oglindă și zâmbea pe sub mustăți:

- Mamăăă, ce șiret sunt!!!

Cum se uită o rață în beci?

- Iei rața, o duci în beci și o uiți acolo

Doi tânțari erau pe o motocicletă, iar la un moment unul dintre ei zice: „Oprește mă, că mi-a intrat o muscă-n ochi!”

Cuprins

Cuprins:

1. Condeiul fermecat – pagina de creație
2. Reporterul de serviciu
3. Proiecte și activități
4. E bine de știut
5. Suflet curat
6. Ridendo

Notă:

- Din 2023 apariția revistei urmează structura modulară a anului școlar (5 numere pe an)
- Prima apariție lunară în anul 2001, ca revistă a Școlii cu clasele I-VIII „Anastasie N. Barbu” Tabăra.
- În prezent, colaborează la revistă elevii școlilor gimnaziale din Tabăra și Bivolari.